

Sygn. akt II S – 37/20

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2020r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Cezariusz Baćkowski

Sędziowie Andrzej Kot

del. Jarosław Mazurek (spr.)

po rozpoznaniu skargi z dnia 7 sierpnia 2020 r. wniesionej przez skazanego M. J. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, w sprawie Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. akt: V Kow–pr 267/20 z wniosku skazanego w przedmiocie udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności,

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. oraz art. 623 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jednolity: Dz.U. z 2018r. poz. 75)

p o s t a n o w i ł :

I. skargę skazanego M. J. na przewlekłość postępowania wykonawczego pozostawić bez rozpoznania;

II. zwolnić skarżącego od opłaty, obciążając Skarb Państwa kosztami postępowania w sprawie.

UZASADNIENIE

Skazany M. J. pismem z dnia 7 sierpnia 2020r. złożył skargę na przewlekłość postępowania w sprawie Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. akt V Kow – pr 267/20 z wniosku skazanego w przedmiocie udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Dnia 4 września 2020 r. sprawa ta wpłynęła do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu. Skarżący domaga się stwierdzenia przewlekłości postępowania wykonawczego i zasądzenia na jego rzecz 10.000 złotych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jednolity: Dz.U. z 2018r. poz. 75), stanowi, iż strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Odstępstwo od tej zasady zawarte jest jednak w przepisie art. 2 ust. 1b cytowanej ustawy gdzie, jednoznacznie stwierdzono, że przywołanego przepisu art. 2 ust. 1 tej ustawy nie stosuje się w sprawach, o których mowa w art. 1 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2017 r. poz. 665, 666, 768, 1452 i 2217),

chyba że dotyczą one obowiązku naprawienia szkody, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązki orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego.

Wobec tak brzmiących przepisów, uregulowań dotyczących skargi na przewlekłość postępowania nie stosuje się do wszelkich spraw prowadzonych na podstawie Kodeksu karnego wykonawczego, w tym także spraw o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, bowiem nie dotyczą one obowiązku naprawienia szkody, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązki orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego.

W sprawach skargi na przewlekłość dotyczącej postępowania karnego stosuje się odpowiednio przepisy procedury karnej. Zgodnie z treścią art. 429 § 1 in fine k.p.k. środek, który jest niedopuszczalny powinien spotkać się z odmową przyjęcia przez prezesa sądu, do którego ją złożono. Jednak w niniejszej sprawie został on przyjęty i przekazany do Sądu Apelacyjnego, a zatem w oparciu o przepis art. 430 § 1 k.p.k. sąd skargę skazanego pozostawia bez rozpoznania.

Na podstawie art. 623 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jednolity: Dz.U. z 2016r. poz. 1256) zwolniono skazanego od obowiązku uiszczenia stałej opłaty w wysokości 200 zł, przewidzianej w art. 17 ust. 1 cyt. wyżej ustawy, gdyż ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów wyłożenie jej byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Mając powyższe na względzie, postanowiono jak na wstępie.

Andrzej Kot Cezariusz BaćkowskiJarosław Mazurek